

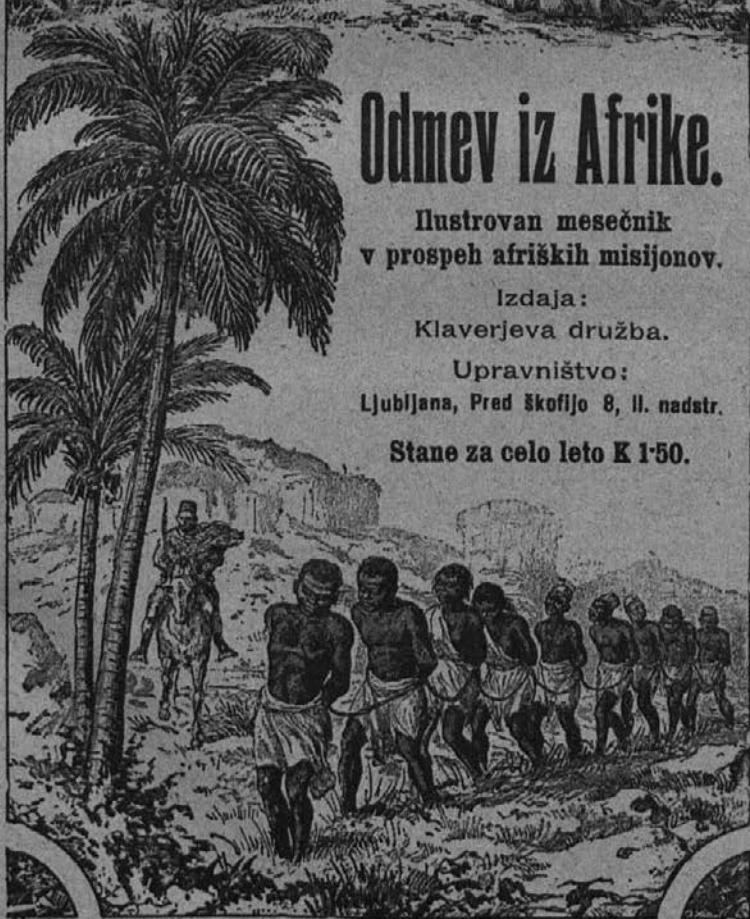
Odmev iz Afrike.

Ilustrovan mesečnik
v prospeh afriških misijonov.

Izdaja:
Klaverjeva družba.

Upravništvo:
Ljubljana, Pred škofijo 8, II. nadstr.

Stane za celo leto K 1.50.

Odmev iz Afrike, ilustrovan mesečnik v prospeh afriških misijonov in v oproščenje za-

morskih sužnjev. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Tiska se v slovenskem, nemškem, poljskem, italijanskem, francoskem, češkem, angleškem, portugalskem in madžarskem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X. in Benediktu XV. Stane za celo leto **K 1.50**. Naroča se pod naslovom: **Filialka Družbe sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Pred škofijo 8, II. nadstropje; Trst, via Sanità 14.**

Ljubljanski naročniki lahko dobivajo list v zakristiji cerkve presv. Srca Jezusovega, kjer se sprejemajo tudi novi naročniki.

Darovi se lahko pošiljajo tudi naravnost glavni voditeljici Klaverjeve družbe, gospe grofici M. Tereziji Ledóchowskiej, začasno **Salzburg, Dreifaltigkeitssasse 12.**

Vsebinska številka meseca marca:

Dušna premija. — Vztrajajmo! — Sužnja svetega Jožefa. — Vojska v Ugandi. — Misijonska pisma. — Modrost krščanskega življenja. — Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja. — Afriška kolonijalna posest evropskih velevlasti. — Listnica. — Pogan krsti svojega malega nečaka. — Slike: Ambulatorij in lekarna v Gelibu. — P. Rihard od Trinitarcev z otroki misijona Gelib.

Darovi

od dne 1. do 31. decembra 1914.

Za afriške misijone: Marijina družba v Škofovih zavodih 10 K, Fr. Habič 1 K, preč. g. prof. Zupančič 7 K, po nabiralniku 1 K 61 v, M. Ferlan nabrala 5 K, Neimenovan 1 K 4 v, J. Damiš 1 K, M. Mohar 3 K, F. Brenčič 50 v, M. Pušnik 50 v, po M. Žibret od neim. osebe 20 K, S. Noč 1 K, A. Žalmanek 1 K, † E. Gut 11 K, J. Hrast (kot božično darilo) 4 K, J. Stenovec 2 K, M. Rozman 2 K, M. Možina 40 v, M. Kompara 1 K, J. Demšar 15 K, preč. g. župnik † J. Dernovšek 10 K, Gradišnik (kot božično darilo) 4 K, preč. g. dr. Pečjak 10 K, H. Dolinšek 5 K, P. Dolinšek 10 K, F. Tesnar 50 v, U. Mlač nabrala po nabiralniku 13 K 70 v, A. Podjet 50 v, K. Likozar 50 v, A. Mišč 2 K, M. Bassa 5 K, J. Furlan 2 K, J. Figo 1 K, F. Fakin 11 K, preč. g. I. Božič 8 K 50 v, M. Bergant 1 K, K. Kuttin 2 K, N. N. 1 K.

Za sv. maše: N. N. 4 K, N. N. 2 K, F. Kurant 2 K, po F. Nosan od N. N. 3 K, † M. Kraup 2 K, M. Proj 6 K, N. N. 2 K, N. N. 5 K, A. Horvath nabrala 4 K, T. Klinc 6 K, H. Dolinšek 5 K, A. Kot 3 K, † Kat. Laznik 20 K, Fr. in M. Tiringar 40 K, K. Kavčič 2 K.

Za stradajoče: N. N. 2 K, N. N. 2 K, Neimenovan 1 K 40 v, preč. g. V. Tomagnin 1 K 50 v, N. N. 10 K, M. Kostanjevac 5 K.

Za odkup sužnjev in botrinski darovi: A. Drašler prispevek k botrinskemu daru deklice na ime **Ana Drašler** 20 K, N. Prašnikar kot botrinski dar deklici na ime **Neža Prašnikar** 24 K, Neimenovana kot botrinski dar deklice na ime **Roza** 30 K.

Za katehiste: J. Pečolar (kot božično darilo) 3 K.

Za krah sv. Antona: N. N. 1 K, M. Goluh 4 K, M. Žibret 1 K, N. N. 50 v, M. Pikec 2 K, A. Kodrič 5 K, M. Kaplan 2 K, po Nosan

Ambulatorij in lekarna v Gelibu (Dežela Somali).

Dušna premija!

V namen naših naročnikov in dobrotnikov so nam obljubili afrikanški misijonski škofje in misijonarji letno **174 svetih maš.**

Vztrajajmo!

„Vztrajajmo!“ — tako se glasi geslo sedanje svetovne vojske. Vztrajajmo v gospodarskem in političnem oziru, na bojnem polju in v domovini.

Tudi nam velja isto: Vztrajajmo, ostanimo zvesti cilju, ki smo si ga določili! Se li naj misijonarji zaman ozirajo po svojih prijateljih, katerih nezvestoba bi jih v teh dvakrat težkih časih bridkeje zadela ko kdaj prej?

Ne, dragi prijatelji! „Rešimo Afriko!“ To geslo smo si zapisali na naš prapor; ostanimo mu torej zvesti z nepogljivim pogumom ter — vztrajajmo! Tudi od Vas, dragi prijatelji misijonov, pričakujemo tega. Bolj ko kdaj so misijonarji sedaj navezani na našo pomoč. Ali naj bodo uničeni sadovi dolgoletnega dela in trpljenja vsled pomanjkanja pomožnih sredstev?

Hvala Bogu, miloščina od začetka vojske ni prenehala dohajati, toda izredni časi zahtevajo tudi izrednih naporov in žrtev; in zato, dragi prijatelji misijonov, Vam kličem:

Vztrajajte v podpiranju misijonov, ostane zvesti misijonskemu praporu za vedno!

MISIJONSKI DOPISI.

Sužnja svetega Jožefa ali povest o odkupljenju.

(Piše P. Serafin, O. Cap.)

Naša žetev se je v primeri z delom naših otrok bogato in dobro obnesla. Mi bi lahko še celo en del prepustili Evropejcem, ki obdelujejo koncesijo v sosedstvu. Upali smo, da nam bo mogoče izpolniti vrzeli, ki so jih povzročile najnovejše stavbe v našem proračunu. Naše upanje pa se je, žalibog, izjalovilo; nenadoma je prišla šiba na naše pokrajine, živinska kuga, ki je v nekaterih mesecih uničila tri četrtine čred naše dežele. Tudi misijonskim čredam ni prizanesla; v malo dneh je poginilo 10 glav živine, med njimi 4 pari volov.

Po takšni izkušnji — ako se reče, vsak dan okoli 40 oseb rediti in oblačiti, zjutraj in zvečer podpirati vdove, sirote, uboge in slabotne, potem si misijonar ne more kaj, da ga ne bi tlačile krute skrbi in se ne bi vprašal, kako bode mogel ohraniti započeto delo. A ravno, ko se zdi vse izgubljeno, da govorim po človeško, poseže vmes božja previdnost in izkaže svojo očetovsko skrb. To smo izkusili, gospa grofica, po Vašem velikodušnem darilu od meseca avgusta. Kako iskreno smo se zahvaljevali nebesom, da nas niso pustila v tej skrajni sili na cedilu! V svoji stiski sem dvajsetkrat hotel prijeti za pero, da bi prosil prečastitega apostolskega vikarja pomoči in dvajsetkrat sem odnehal, ker sem bil pred nerazrešljivim zapletkom. Bo nam li mogel pomagati preč. gospod ali ne; v prvem slučaju bo prišel v zadrego, ker so nadloge njegovega vikarijata mnogoštevilne, v drugem slučaju pa bi bila nova bol za njegovo očetovsko srce. Kratko in malo, spoštovana gospa grofica, Vaš mili dar je bil pravi čudež, ki nas je rešil iz velike zadrege. Brez odloga so se izvršile potrebne priprave za nabavo no-

vih moči za poljedelstvo. To naj bi bili dobri voli za oranje, potem dobra molzna krava za starčke in v misijon sprejete otroke; naš razpadli hlev bi se moral tudi v kratkem času pozidati nanovo...

Toda, mislili bodo Vaši bralci, gospa grofica, ki bodo čitali te vrste, kaj naj to pomeni? Obljublja se nam povest o nekem odkupljenju, a ne slišimo o tem niti besedice. Motiš se, dragi bralec, kajti ravno s tem, da smo opustili vse te lepe načrte, bilo nam je mogoče, z doposlanim doneskom gospe grofice, odkupiti ubogo, zelo ubogo Walamo-sužnjo.

Popolnoma v naše načrte zatopljen, dobil sem nekega dne obisk, ki me je takole nagovoril: „Pater, četrť ure oddod se nahaja v hiši X. uboga sužnja, koje zgodovina je zelo žalostna. Stara še ne 30 let, mati 4 otrok, bila je ugrabljena svoji družini. Roparji so potovali le po temi in jahali skokoma na svojih oslih; ona in njene tovarišice so morale, kruto zvezane, zadaj teči, kolikor je bilo pač mogoče. Več nego 2 meseca so jih vlačili čez hrib in dol. Zmučena se je poizkusila ena s svojimi sužnjami rešiti z begom. Morala je ta namen drago plačati, kajti, ko so jo zopet našli, so jo kruto bičali s tovarišicami vred. Poslednje so vklenili v verige in jih peljali na drug trg. A Demana, tako se imenuje ta ostala sužnja, ni bila sposobna potovati dalje. Kakorhitro pa se ji zacelijo rane, bode jo peljal gospodar k moslemynom, kjer jo misli prodati z velikim dobičkom. Kako krasno dejanje bi bilo, pater, ako bi to telo oteli mučeništvu in njeno dušo skoro gotovi pogubi!“

Kaj bi nato odgovorili vi, dragi bralci? Brezdvomno tako, kakor sem jaz odgovoril. Takoj sem popustil vse svoje načrte, ki sem jih priporočil božji modrosti, in porabil sem vse svoje prihranke, da bi oprostil ubogo sužnjo. Zatorej sem odgovoril: „Stori, kolikor ti je mogoče, da prepričaš gospodarja uboge žene, naj jo prepusti nam, in odkupljenje bode še že z božjo pomočjo mogoče.“

To je bilo kmalu rečeno, a ne tako lahko storjeno. Suženjski trgovec je napravil načrt, da bo peljal plen v kakšno mohamedansko mesto in tu vtaknil v žep malo premoženje. Odkupljenje se mi je zdelo zato nemogoče; ostal mi ni noben drug pripomoček, razen da priporočim celo zadevo svetemu Jožefu. Po mnogoštevilnih in brezuspešnih obiskih pri tem trgovcu človeške prostosti posrečilo se je končno mojemu posredovalcu napotiti suženjskega trgovca tako daleč, da pripelje svojo žrtev na misijon, da ji lahko poda pater nekoliko zdravil in pospeši ozdravljenje. Nekega dne tedaj pride k nam; kmalu nato pride tudi uboga Demana. Nikdar

v svojem življenju ne bodem pozabil prizora, ki ga je nudilo to človeško bitje, ki se je privleklo do našega stanovališča. Bilo je, kakor hodeč mrlič, na videz staro pač 80 let, obraz zatekel, prsi in noge, komaj pokrite z nekoliko umazanimi capami, so bile polne ran, ki so nastale od bičanja; zelo otekle in vse ranjene noge so jo mogle komaj nositi z neizrečeno muko. Ta pogled mi je nehote izvil vzklík: „Ta ženska je vendar gobava!“ A ni bilo tako. Demana je bila v resnici stara približno 30 let in močnega telesa; trdo ravnanje roparjev pa je naredilo iz nje razvalino. Z veliko gorečnostjo sem dejal v svoji notranjosti: „Ti očak sveti Jožef! ne bodeš zapustil tega telesa in te duše, ti nam bodeš pomagal oprostiti oboje!“ Kar sem zahteval, ni bila mala milost. Pred svojo žrtvo se je izrazil trgovec sužnjev, da bo ji pripravil Francoz zdravila, in pustil jo je odpeljati. Jaz sem se tudi odstranil, in naši pridni starci so nadlegovali trgovca, naj nam prepusti ubogo bolnico. Vse, kar jim je vdihnil verski duh, so uporabili, da bi pridobili to dušo. Ves trud zastonj! Stari trgovec s sužnji je stal v njih sredini in vedno ponavljal, da je prazna reč, ker ne bodo nikdar spravili skupaj za odkupljenje potrebne vsote, ki bi mu jo dali v krajih, kjer se posebno iščejo sužnji.

Iz svoje sobe sem slišal ginja pogajanja, in ko se je mož že sedmo- ali osmokrat obrnil, da bi šel, s pripombo, da se nimajo z njim nič pogajati, padel sem pred podobo svetega Jožefa na kolena in vprašal ljubelega svetnika, kličem ga li danes prvokrat zastonj? Odgovor, hvala Bogu, ni izostal. Po neumljivem prevratu je bil stari trgovec sužnjev mileje razpoložen, in vdal se je kakor od utrujenosti ukročena zverina. Dal se je prepričati in je izjavil, da hoče biti zadovoljen s 85 tolarji (približno 200 frankov).

Demana je postala varovanka svetega Jožefa. Peljali so jo v pekarijo, kjer tri ženske, ki jih je poprej previdnost odkupila pod sličnimi okoliščinami, pripravljajo po navadi dežele našim otrokom vsakdanji kruh. Tu ji pravi trgovec sužnjev, kazoč na zastopnika svetega Jožefa: „Demana, ta je zdaj tvoj gospodar,“ in Demana, ki še ni umela, kako velika je milost, ki je je postala deležna in se je le bala, da bi prišla še v okrutnejše roke, Demana je točila bridke solze. A naši ljudje so jo izkušali potolažiti: „Nič se ne boj,“ so pravili, „kajti mi smo bogaboječi ljudje.“ Kaj bi se bala, ona, ki je varovanka velikega očaka, svojega osvoboditelja?

Pretekli so od onega lepega dne trije meseci; telesne rane so bile na oskrbi, duševne rane se bližajo ozdravljenju. Demana je zahtevala sv. križ, t. j. sv. krst. Uči se sedaj svoje

molitve, in polna radosti prepeva, med tem ko pripravlja moko za peko kruha ali med tem, ko misli na lastne otroke, pesmi iz svoje domovine. Ako pride zvok njenega glasu do mojih ušes, zdi se mi, kot bi bilo v spevih osvobodjene sužnje nekaj kakor slavospev njenemu zaščitniku in rešitelju, svetemu Jožefu.

Vojska v Ugandi.

P. Schoemacker iz misijonske družbe sv. Jožefa v Mil-Hillu nam pošilja iz Namilyango v Ugandi (angleško ozemlje) sledeče zanimivo poročilo od 23. nov. 1914:

Ceprav mejita Britska Vzhodna Afrika in Uganda čisto blizu na Nemško Vzhodno Afriko, je bila dosedaj vsaj Uganda še precej obvarovana. Trgovina in izvoz sta bila zadnje štiri mesece zelo pomanjkljiva, in čeprav se zamorci živé izključno od domačih pridelkov, so vendar z ozirom na obleko in nekatere druge reči odvisni od evropske trgovine ter vsled tega čutijo slabe posledice vojske.

Meseca septembra lanskega leta se nam je nudila prilika, opazovati prizore mobilizacije. Vlada se je namreč bala, da utegnejo Nemci iz svojih kolonij v Vzhodni Afriki poslati svoje pomožne čete domačinov proti Ugandi, kakor so to storili v Britski Vzhodni Afriki, zato so bili poklicani vsi za vojsko sposobni možje pod orožje. Tri dni in noči so po celi deželi ropotali bobni, prav kakor v davnih časih, in vsi možje so se zbirali okrog svojih glavarjev. Prinesli so seboj svoje sulice, mnogi celo svoje stare ščite. Videli smo nekatere, ki so si obraz pomazali s pepelom, da bi boljše vojaško izgledali; zopet drugi so se okrasili z bananovim listjem. Na stotine jih je šlo mimo nas proti glavnemu mestu, kjer je kralj hotel čete svojih domačinov pregledati.

Zelo smo se bali v teh dneh, da bo tudi Uganda morala čutiti strašne posledice mobilizacije. Črnci so namreč še vedno mnenja, da sta vojska in ropanje v zvezi; saj sta bila rop in tatvina v starih časih edini vzrok njih bojevanja. Vendar so takrat glavarji napeli vse moči, da vzdrže red med svojim moštvom, kar se jim je tudi izvečine posrečilo; le nekaj se jih je hotelo po stari navadi okoristiti z bojnim pohodom ter so vsakogar, kogar so srečali med potom in naj si je bil mož, žena ali otrok, ustavili ter mu vzeli vse, kar je imelo le kako vrednost. Neki naš katehist je naletel, preden se je mogel pravočasno skriti v visoko travo, na

tako vojno tolpo, katera mu je vzela suknjo in srajco. Ne daleč od nas je hotela neka oborožena četa v vasi, skozi katero je šla, pleniti sladkorni trst; posledica tega je bila, da so se prebivalci postavili v bran ter roparje pognali v beg.

Nekega lepega jutra, bila je sobota, se je podal moj kuhar v spremstvu nekega moža na bližnji trg, da nakupi za misijonarje mesa in drugih potrebščin. A vrnil se je šele ob dvanajsti uri s poročilom, da mu je bilo vse meso od črnih vojakov ukradeno. Podal sem se takoj na pot, da zasledim tatove ter dam našim črnim vojakom tudi zdravilen nauk. Stotine in stotine oboroženih smo prešli in vsi so naši preiskavi sledili z ostrimi pogledi in izrednim zanimanjem. Naposled smo tatove vendar dobili; bili so v naše zadoščenje strogo grajani ter za svoje dejanje primerno kaznovani. — Tisto soboto smo imeli le malo spovedancev; tudi otroci iz sosednjih vasi so prihajali zaradi nevarnih potov zelo neredno k šolskemu pouku.

Vendar se hvala Bogu vojska ni prenesla v Ugando in je kralj svojo armado domačinov čez štirinajst dni zopet poslal iz glavnega mesta ter se je vsak imel vrniti na svoj dom. Konec septembra je dobil naš kosček zemlje zopet svojo staro podobo in misijonsko delo je šlo zopet mirno svojo pot. Beli očetje sosednjega vikarijata škofa H. Streicherja so bili do začetka tega meseca še vsi na svojem mestu. Pred štirinajstimi dnevi je bilo 40 francoskih očetov mobiliziranih, ki so se vsi podali v francosko armado. Ne-popisno žalosten je bil ta dogodek, vendar upajmo, da bo Bog, kateri more hudo tudi vselej obrniti na dobro, vodil vse to k svoji večji časti in v blagor človeštva.

Misijonska pisma.

(Došla od 15. decembra 1914 do 10. januarja 1915.)

O. Cermenati, Monca, 8. decembra (se zahvaljuje „gajnenega srca“ za prejeto lepo vsoto).

Neki misijonar družbe očetov brezmadež. Srca Marijinega (v Scheutu), ki biva začasno v Londonu, piše 4. decembra. („Mogoče Vas bo zanimalo, ako Vam kot zadnji, iz misijonov v Belgijskem Kongu se vračajoči misijonar opišem, v kakšnem stanju sem zapustil cerkev v Reihani, za katero bi Vam rad zbudil zanimanje. Poslopje, ki se je dosedaj lahko

prištevalo k najimpozantnejšim stavbam v Belgijskem Kongu, se nahaja v bližini železnice, katera obvladuje celi zgornji Kongo koj od začetka. Stavba je, kolikor zadeva stranske ladje, gotova. Srednji ladji še manjka eden meter; istotako še se mora dovršiti zvonik. Pričakovali smo samo še tramovje iz Evrope. Dobiti bi je morali iz Antwerpena, kar je nenadoma izbruhnila vojska. Bila bi nepopisna škoda, ako bi misijonarji ne našli tam nobenega provizoričnega nadomestila za izostalo tramovje; kajti, ko bo nastopilo močno tropično deževje, se je bati, da se nepokrito zidovje vsled silnih nalivov razruši. Na delavsko plačo si ne upam niti misliti. Dosedaj je prinesla vsaka ladja očetom toliko, da so mogli stroške sproti poravnati. Toda zdaj, ko je pretrgana naša zveza s samostanom v Scheutu in si moramo tukaj v pregnanstvu sami prislužiti potrebni živež, nam je nemogoče, našim ubogim misijonom prihiteti na pomoč. — Po opisanem boste spoznali, kako dobrodošla bo nam Vaša denarna pošiljatev. Ah žal! bo ta pošiljatev olajšala samo eno rano. Vsi naši misijoni so namreč strašno ogroženi! Naša kongregacija je belgijska; iz Belgije je dobivala večino svojih dohodkov. A kaj naj pričakujemo po tem strašnem prevratu, ko je vsled vojske vsa dežela v razvalinah? Res, da trdno zaupamo v božjo previdnost, vendar nas kljub temu navdaja skrb ob pogledu v bodočnost. Trenutno iščejo tisti izmed nas, ki niso v službi armade, zavetja v samostanu Cénacle, ki so nam ga ondodne sestre blagovoljno odstopile v bivališče. Naši duhovniki opravljajo med belgijskimi begunci duhovniško službo, medtem ko se dijaki pod varstvom Naše Ljube Gospe pripravljajo na svoj bodoči poklic.“)

Škof Simon, Troyes, 6. decembra (se zahvaljuje, pred svojim odhodom v Afriko, za prejeto vsoto 2360 fr.).

Škof Cénec, apostolski vikar Bazuto-dežele, 11. decembra (se zahvaljuje za prejetih 3000 fr. — za svoje misijone, ter zagotavlja „z veseljem“ od vseh misijonarjev svojega vikarijata letno eno sv. mašo za Družbo sv. Petra Klaverja).

O. Stoppani, apostolski prefekt v Bahr-el-Ghazalu, Vau, 15. oktobra (pošilja poročilo o svojem potovanju in prosi za cerkvene paramente).

O. Fernandec Alfonzo, Trinitarec, Gelib, 30. oktobra.

Sr. Restituta, Saint Carles, Alžir, 7. decembra.

O. Burns, Budino, Uganda, 1. novembra.

O. Rafael, O. F. M., Beira, Mocambique, 15. oktobra (obljubljuje sv. maše za dobrotnike in prosi za mašne ustanove).

Škof Hennemann, apostolski vikar v Kamerunu, Limburg ob Lahni, 11. decembra (naznanja smrt škofa Vieterja).

Sr. Petitpiere, O. S. D., Kingwilliamstown, 16. novembra.
O. Umberto, družba sv. Jožefa, Benghazi, Tripolis, 14. decembra.

O. Paskal, O. Cap., apostolski prefekt misijona Somali, sedaj v St. Gaudensu na Francoskem, 12. decembra. („Sem daleč od svojega drugega misijona. Bil sem poklican v armado ter me uporabljajo pri strežbi bolnikov.“ — Ker so v misijonu samo štirje duhovniki, obljubuje, da se bodo v letu 1915. brale štiri sv. maše za dobrotnike Družbe.)

O. Klaeyle, apostolski prefekt v Windhuu, Mutzigu v Alz., 18. decembra. („V januarju [deževna doba] bomo pač gotovo slišali o resnejših bojih med Angleži in Nemci v Južni Afriki.“)

O. Fracassini, O. F. M., Assiut, 12. decembra (pošilja statistiko za leto 1914).

Škof Coll, apostolski vikar, Fernando Poo, S. Izabella, 1. decembra. („Sedaj imamo v svojih misijonskih občinah štiri oo. Palotince in pet bratov; istotako se nahaja pri naših misijonskih sestrah šest Palotink, ki so vsi vojni ujetniki iz Kameruna. Angleži so skupno s Francozi zavzeli kraje Duala, Edea, Bueya in druge, ubogi misijonarji so veliko trpeli. Zdaj se počutijo dobro tukaj med nami ter upajo, da jih Bog spet pošlje nazaj v njihove misijone. Škof Vieter leži bolan na vodenici v launde, ki je od morja oddaljeno dvanajst dni hoda; njegovi bolezní so se pridružile še druge vojskine nadloge.“)

O. Ogè, apostolski prefekt Liberije, Sastown, 2. julija.

O. Kraupa, S. I., Katondue, Rodezija, 7. novembra (prosi za mašne ustanove).

Sr. Othon, Ibadan, Zahodna Afrika, 1. decembra. („Tu je vse silno drago, ker se vsled vojske nič ne dovaža iz Evrope. Upam, da ne boste pozabili naših ubogih sirot, ki kličejo k Vam za pomoč.“)

O. Liekens, O. F. M., Benghazi, 22. decembra.

Škof Carrara, apostolski vikar v Eritreji, Asmara, 10. decembra.

Sr. Vordermeyer, Marija Pom. Kapkolonija, 22. novembra. („Vsled vojske se je živež silno podražil! Vreča moke stane sedaj 3 Pfd. šterlingov [to je okoli 75 K], dočim smo jo prej dobili za 25 šilingov [30 K]. Tako je z vsemi jedili in tudi z drugimi predmeti.“)

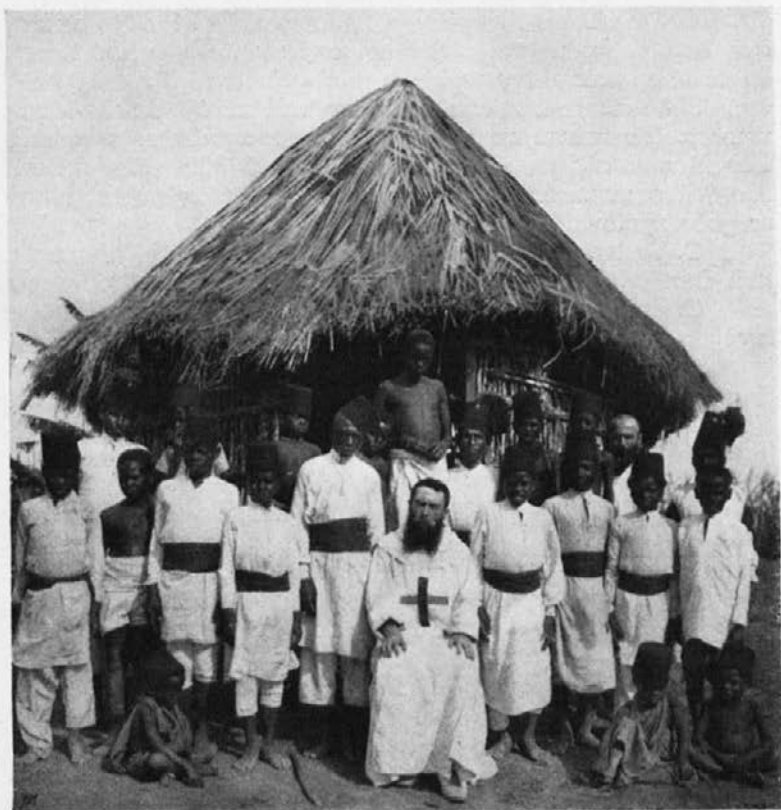
O. Gruson, lacarist, Alitiena (brez datuma).

Škof Delalle, apostolski vikar v Natalu, Durban, 17. novembra (obljubuje od strani svojih misijonarjev število sv. maš za dobrotnike Družbe).

Sr. Klaverija, O. S. D., Belgravia, Transvaal, 22. novembra.

Sr. Alojzija, Salisbury, 17. novembra.

Škof Augouard, apostolski vikar, Poitiers, 20. decembra.
 („Občudujem, s koliko milosrčno ljubeznijo do bližnjega in spretnostjo koraka Vaš ‚Odmev‘ skozi mednarodne težkoče.“)

P. Rihard od Trinitarcev z otroki misijona Gelib (Dežela Somali).

— V vseh desetih glavnih postajah njegovega vikarijata se bo brala vsako leto na praznik sv. Petra Klaverja ena sv. maša za dobrotnike naše Družbe.)

Sr. Weber, vrhovna predstojnica, Vènisieux, Francosko, 22. decembra. („Naši očetje [tukaj misli lijonsko misijonsko družbo] so večinoma pod orožjem, in več postojank se je moralo vsled tega začasno zatvoriti.“)

O. Beduski, Gulu, 7. novembra (je v veliki stiski).

Sr. Georgina, Harar, 12. decembra.

Sr. Pavla Hafner, na krovu ladje „Walmer Castle“, 10. decembra. („Naše potovanje dosedaj ugodno. Poročila o polju našega delovanja so žalostna.“)

O. Sykes, apostolski prefekt Rodezije, Bulawayo, 30. novembra.

O. Mac Loone, Nagalama, 23. novembra. (Poroča o smrti dne 10. oktobra umrle sr. Solane ter prosi čitatelje „Odmeva“, da se je spominjajo v molitvi.)

Škof Auneau, apostolski vikar v Nguludi, Shiré, 4. novembra. (Se zahvaljuje za 19 zabojev z zgodbami sv. pisma „Za Mpulumtsi“ v ki-nyanja jeziku, ki so bile v Marija Sorg zgotovljene; upa, da mu bo s pomočjo velikodušnih dobrotnikov mogoče zgotoviti svojo stolnico sv. Jožefa.)

O. Vester, Nagalama, Uganda, 22. novembra (naznanja tudi smrt sr. Solane).

O. Royan, Mumias, 23. novembra. (Kralji Evrope hočejo izvojevati zmage nad zemeljskimi vladarji, a naš kralj je Bog, in mi, njegovi misijonarji, želimo zmagati nad kraljem teme. Bog bo spremljal svoj prapor k zmagi. — Gotovo ste že slišali, da je 46 belih očetov iz Ugande odpotovalo v Evropo, da se udeležijo vojske. Kako strašna izguba je to za uboge domačine! — Prosite svoje čitatelje za molitev. Naj molijo, mnogo molijo za skorajšnji konec te strašne vojske.)

O. Kerkhoff, Nagalama, 15. novembra (naznanja svoje imenovanje za predstojnika 5—6000 kristjanov broječe postaje).

O. Schoemaker, Namilyango, 22. novembra (pošilja zanimiv članek o „vojski v Ugandi“).

Sr. Stanislava, Landana, 26. novembra. („Kaj bi bilo z nami brez Vas? Vsled Vaše podpore smo mogle v letu 1914. naše otročiče obdržati.“)

Sr. Bernardina od dragocene Krvi, Holandska, 29. decembra. („O naših sestrah v Nemški Vzhodni Afriki že od avgusta nismo nič slišali.“)

Sr. Basse, Abeokuta, Nigerija, 22. novembra.

O. Frey, provincial belih očetov v Trierju, 23. decembra. („S svojimi misijoni nimamo več nobene neposredne zveze. Poročila od 17. septembra iz apostolskega vikarijata Kivu nam naznanjajo, da so bili takrat še vsi misijonarji na svojih postojankah. 18 bratov, 20 bogoslovcev in veliko število dijakov je že pod orožjem. Trije so padli, cela vrsta jih je več ali manj ranjenih, trije se pogrešajo. O drugih pričakujemo, da jih vsak čas pokličejo pod orožje. Dal Bog, da moremo ostale preživiti!“)

Sr. M. Celine, Cabinda, Zahodna Afrika, 1. decembra.

Škof Carrara, Asmara, Eritreja, 22. decembra. (Pošilja nam zanimiv članek „Novi misijon v Barentu in pokristjanjenje poganskega rodu Cunama“ ter pristavlja: „Globoko ganjen izrekam Vašemu blagorodju svojo najiskrenejšo zahvalo za izdatno vsoto, katero ste mi blagovolili v teh žalostnih časih poslati. Vaša velikodušnost je nov dokaz velike Vaše naklonjenosti do mojega revnega misijona in čutim se dolžnega, ponovno izraziti čustva svojega najvdanejšega spoštovanja in hvaležnosti Vam, ki zlasti mojemu vikarijatu obračate posebno pozornost. Pomoč, katero mi Vaše plemenito srce danes nakloni, mi je posebno dragocena, ker so vsled evropske krize usahnile skoro vse podpore od drugod. Ne najdem besedi, s katerimi bi se Vam zadostno zahvalil za Vašo pomoč in dobroto.“)

Vrnjena misijonska pisma in dopisnice.

Pismo na O. Walterja, Shendam, S.-Niger, 30. julija. (Nazaj. Nemogoče dostaviti.) Pismo na O. Klemana, Duvisib, 8. avgusta. (Undeliverable [se ne more izročiti].) Dopisnica na O. Müllerja, Aguleri, 24. julija, Južni Niger. (Zaradi vojske nazaj.) Dopisnica na O. Häfliger, O. S. B., Madibira, 24. julija. (Zaradi vojske nazaj.)

Modrost krščanskega življenja.

Gospod nas opominja, opravljati dela ljubezni in usmiljenja, dokler še stojimo na polju življenja. Kajti, ko mine čas in pride večnost, je prepozno. Nikdo ti tam ne bo rekel: „Oblači reveže“, kjer vse krasi obleka neumrjivosti. Nikdo ti ne bo rekel: „Sprejmi popotnika“, kjer vsi bivajo v domovini. Nikdo ne bo govoril: „Obiskuj bolnike“, kjer sveti večno zdravje. Delajmo torej tukaj dobro, kolikor moremo; tukaj sejmo. Naj pride čas žetve prej ali poznej: kadar bo prišel, bo trajal večno. (Nadškof Hildebert v Toursu, † 1134.)

Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja.

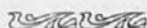
Rim, 6.—13. januarja. Kakor vsako leto smo porabili tudi letos mednarodno slovesnost Razglasenja Gospodovega v S. Andre della Valle, da seznanimo razne v Rimu bivajoče narode z našim misijonskim delovanjem. Na praznik sam sta bili nemška pridiga in kolekta posebej posvečeni Družbi sv.

Petra Klaverja. Škof Hennemann, apostolski vikar v Kamerunu, je prevzel pridigo. Obravnavala je o misijonski dolžnosti v splošnem. Pridigarji naslednjih dni, zlasti angleški pridigar, msgr. Mac Intyre, rektor irskega kolegija, španski pridigar P. Dorado, minorit, poljski pridigar P. Smodlibowski, S. J., so toplo priporočali našo Družbo. Tiskovine v dotičnih jezikih so se dobro razpečale.

14. januarja. Italija je bila na razpotju. Ljubi Bog ji je s silami, ki nimajo z diplomacijo nič skupnega, pokazal pot k pameti ter je vojno hujskarijo močno zavrl. „Zdaj se obračajo pogledi,“ kakor meni milanski „Corriere“, „ki smo jih imeli prej obrnjene čez gore in morja (!), zopet k nam nazaj...“ Potres je obiskal včeraj podnevu in ponoči Srednjo in Južno Italijo. Čujemo in beremo resnična in pretirana poročila, in kakor se govori, se v Rimu že okoli sto let ni čutilo tako močnega potresa. Kakor znano, varujejo tudi katakombe pred močnejšimi pretreslaji. Potres je trajal včeraj zjutraj približno 20 sekund, in to je bilo dolgo dovolj, da se je prebivalstvo silno prestrašilo. Nekateri od nas so bili ravno pri zajtrku, drugi v kapeli. Naenkrat zaropočejo vrata in zašklepečejo okna, začutimo čudno valovanje, kakor bi postali omotični. V kapeli so se dvignil klečalniki, svetilka večne luči se je zibala. Vsi smo hiteli na vrt, a ko smo se zunaj sešli, že ni bilo ničesar več in tudi voda v basinu je bila mirna. Ostali smo le kratek čas zunaj, saj itak ni bilo nič, in potem smo šli na delo z zahvalo Bogu, da nas je tako milostno obvaroval. — Naša hiša na Eskvilinu je pokazala svojo trdnost. Kljub adaptacijam in podzidanju, ki se je izvršilo pred osmimi leti, preden smo se v njej naselili, je ostalo poslopje popolnoma nepokvarjeno. V naslednji noči, pravi se, da ob 1/2 3. uri, se je baje potres ponovil. Gdč. T. pripoveduje, kako se je v postelji zibala; mi smo pa spali na naših „najboljših blazinicah“ ter vstali šele kot navadno k premišljevanju. — Strah je precejšen, posebno pri južnih Italijanih, ki se ne vležejo spat iz bojazni, da ne bi bili pokopani pod podrtinami. Mi zaupamo v varstvo Boga, in razen najpotrebnejših previdnostnih odredb ostanemo svojemu dnevnemu načrtu zvesti. Blizina tako velikih svetišč nas varuje — in za vsak slučaj obudimo popolno kesanje.

15. januarja. Danes prihajajo poročila o posledicah potresa v Srednji in Južni Italiji. Šele zdaj se zavedamo, kakšno gorje vlada nedaleč od Rima, koliko tisočev je stopilo v enem trenutku pred sodni stol božji! Pač tudi mnogo naših zvestih naročnikov v Avecanu kakor tudi v Sori je zadela ta usoda, med drugimi našega dobrega don Cincioza, ki je najbrže mrtev.

16. januarja. Preč. apostolski vikar v Kamerunu, škof Franc Hennemann, je imel v naši dvorani v Via dell' Olmata zelo zanimivo in poučno predavanje o svojem misijonu pred in med vojsko. Konferenca je bila ilustrirana s številnimi svetlo-pisi. Zatem je en član Družbe razložil položaj afrikan-skih misijonov začasa vojske ob dveh svetlopisnih zemljevidih. Udeležba poslušalcev je bila zelo dobra in se je javljala v darovih — „vojnih novcih“ — in novih naročnikih. To konfe-renci so počastili s svojim obiskom Nj. ekselenca vitez pl. Gruenstein, bavarski poslanik s soprogo, gospod prelat Heiner, msgr. de Wall, msgr. Brenner, č. P. Gissler, general palotincev, in mnogo zastopnikov najrazličnejših redov in seminarjev. Nj. ekselenca baron Macchio, avstrijski veleposlanik, je svojo odsotnost opravičil. Mnogo gostov je po konferenci obiskalo naš afrikan-ski muzej.

Afriška kolonijalna posest evropskih velevlasti.

Politika Angleške, katera je svetovno vojsko zanesla tudi v notranjost Afrike, v kolonije vojskujočih se držav, nam daje povod, da si ogledamo malo natančnejše koloni-jalne posesti velevlasti.

Največja kolonijalna moč v Afriki je brezdvomno Fran-cija, ki ima 5,315.576 km^2 zemlje s približno 30 milijoni pre-bivalcev, Angleška ima v Afriki blizu toliko zemlje kakor Francoska, namreč 5,219.891 km^2 z 38,699.166 prebivalci. Ako še pridenemo od Angležev sedaj podvrženi Egipt, nam-reč 934.300 km^2 zemlje z okrog 10 milijonov prebivalstva, stoji Anglija na prvem mestu evropskih kolonijalnih moči v Afriki. Nemška kolonijalna posest obsega v Afriki 2,352.945 km^2 z 8 milijoni prebivalcev. Španska ima 223.523 km^2 z 8 mi-lijoni prebivalcev. Italija 428.593 km^2 s 539.516 prebivalcev, Turčija 1,033.400 km^2 z 1 milijonom prebivalcev in Belgija v državi Kongo 2.252.780 km^2 s 14—30 milijoni prebivalcev. Od domačih držav obsega Marokko 439.240 km^2 z 8 mi-lijoni prebivalcev, Abesinija 540.000 km^2 s 4 milijoni prebi-valcev in Liberija 85.350 km^2 z 800.000 prebivalcev.

Podatki, tako glede površja, kakor tudi glede prebi-valcev Afrike, niso popolnoma zanesljivi, ker meje ozemlja, ki si ga prisvajajo evropske države, niso še natančno do-ločene.

M. P. Vaše pismo od 11. decembra prejeli. Upajte, in — hrabro se vojskujte naprej. „Nebeško kraljestvo silo trpi“ — in nebeško kraljestvo na zemlji, namreč redovni poklic, že celo. Poglavitno je, da Vi ostanete stanovitni. Sicer pa, kakorhitro postanete polnoletni, Vam nobena svetna moč ne more braniti, da sledite klicu Gospodovemu. Po izreku tridentinskega cerkvenega zbora se starši celo hudo pregesijo, ako svojim otrokom brez tehtnega vzroka branijo vstop v samostan. V takem slučaju jih niste dolžni ubogati. „Boga smo dolžni bolj ubogati ko ljudi.“

Gdč. V. na Dunaju. Vi ste s svojo pošiljateljijo 200 K napravili uredniku „velikansko“ veselje. To je v resnici spodbuda pri uredniškem delu, ki je vsled interniranja v Marija Sorg prešlo zopet v nekdanje začetnikove roke. Bog Vam povrni stotero Vašo velikodušno pošiljatev!

Pogan krsti svojega malega nečaka.

Priповest P. Emila Delyverta, C. S. Sp., v Serabu, Sierra Leone.

Nekega jutra vidimo Cumbeja, poglavarja v Ndiqibu, priti na naš misijon. Ndiqibu je zelo važna vas, približno en kilometer oddaljena od Serabu. Ljudstvo zvesto prihaja k pouku katekizma in začenja spoznavati, da ni Serabu samo središče trgovine, ampak tudi kraj molitve. Namesto njihove brezskrbnosti se nam je posrečilo jim napraviti resno skrb, da namreč ne puste niti enega človeka v vasi umreti, ne da bi o tem obvestili patra. In to je vzrok, da je prišel k nam dobri poglavar. Toda drugače tako svež in prost v svojem

obnašanju, nadel si je skrivnostni izraz, da bi nam povedal, da je ravnokar neka žena odnesla svojega bolnega otroka. Nato je dodal iskreno prošnjo, da bi za nobeno ceno ne dali spoznati, kdo nas je obvestil. Kakorhitro je opravil, odplazil se je kakor otrok, ki se ga zasači pri grehu, poglavar, drugače tako hraber, močan mož, ki ne pozna bojazljivosti in zna vsakega prisiliti k pokorščini.

Pater je slišal novico, se dvignil in odhitel bosonog po potu, ki pelja napol po vodi in napol po pesku v Ndi-quibo. Prišedši v vas, gre naravnost v označeno hišo; a mlada žena je odnesla že svojega otroka v sosednjo vas.

Ker je pater vedel iz izkušnje, da bi bili nepotrebni v takem slučaju nadaljnji obiski, da je celo boljše, ako se vrne, podal se je zopet nazaj na misijon. Tujka, ki je hotela na ta način odtegniti otroka krstu, pripadala je ravno Cumbejevi rodbini, a je šest ali sedem let poprej zapustila vas. Poznala je misijon in patra le za časa junaške ustanovne dobe, ko je pomenjal vsak krst umirajočega pravi naskok prebrisanosti in izurjenosti. Da bi rešila bolnega otroka vpliva čarovnikovega in hudih duhov, je zbežala iz Ti-Konga in hitela dva dni, da bi našla pri starših zavetja. Istočasno pa se je odločila, da bode varovala svojega malega bolnika pred patrom. Sreča za otroka, da ni slutila, da se je patru posrečilo v teh sedmih letih v njeni mali, nekdanj tako nezaupljivi domovini pridobiti si veliko število zaveznikov.

Komaj je stopila v stanovanje, popolnoma še razburjena od misijonarjevega poizkusa, že vstopi od druge strani mlad mož, na videz jako zaposlen in na potu v Serabu. Pri razburjenju, ki je vladalo v okolišu, dobil je tudi poročilo o stvari in je vdrl v hišo. Ko je zagledal bolnega otroka, je takoj brez mnogih ovinkov ponudil krst. Tomi, tako mu je ime, je v resnici neke vrste katehist, misijonu jako vdan, pozna do polovice resnice naše vere, je v veliki skrbi, da ne umre kak otrok v našem misijonu brez krsta, in noben odraslih, ne da bi o tem obvestil patra. Po poklicu krojač, ima mnogo priložnosti, da si pridobiva priprošnjikov v nebesih, kajti krojači tukaj mnogo potujejo, poznajo vsakega in vedo za vse novosti. Kvečjemu mu lahko predbacivamo, da prestrogo postopa, kar se pri zamorcih redkokdaj pripeti in kar je pri Tomiju posledica odkritosrčnosti. V tem slučaju pa je njegova nerodna odkritost slabo naletela in prizadeta mati mu je na primeren način odgovorila.

Tomi, nekoliko začuden, obrnil se je na peti in ni imel nujnejšega posla, kot da je hitel na misijon v misli, da bo prvi, ki bo prinesel poročilo. Pater je bil nekoliko hud, da

je hrabri Tomi, sicer nehote, povzročil ogenj. Dobil je naročilo, da se ne sme več prikazati v tem kraju.

Medtem smo izvedeli, da je neki naš otrok mlade žene. Prosil je, da bi smel iti gledat k bolnemu nečaku, kar smo z veseljem dovolili, razloživši mu, kako mora napraviti, da bo podelil malemu umirajočemu sveti krst. Žalibog, tudi njegov trud bi naj bil zastonj. Sestra je vedela, da je misijonski otrok, kar ji je zbudilo neozdravljive dvome tako, da ga je vedno stražila.

Nato smo dali poklicati na skrivnem Juso, nečaka Cumbejevega, našega najzvestejšega prijatelja. Pater je tudi njega poučil, kako se mora vesti. Medtem je bolezen napredovala. Mati je jokala in preudarjala to in ono. Ko je napočila noč, je bilo jasno, da je otrok ne bode preživel. V zmešnjavi letanja semintja moral bi se gotovo najti trenotek, ko bode mlada žena raztresena ali odsotna. To se je tudi zgodilo. Jusu je bil sam z ubogim malčkom in na jezo matere mu je odprl vrata nebeška. Pozneje, ko mu je zaprla oči, ni slutila, h kakšni jasnosti so se bile odprle.

Berilo za naše vojake.

Kdo hoče našim vojakom v bolnišnicah, posebno okrevajočim, preskrbeti spodbudnega ljudskega berila?

Priporočamo v ta namen vsem prijateljem vojakov nakup od Družbe sv. Petra Klaverja izdane zanimive in spodbudne misijonske brošurice po 10 vin. v slovenskem, nemškem, češkem in poljskem jeziku, kakor tudi mehko vezane letnike ilustrovanega mesečnika „Odmev iz Afrike“ (cena K 1.—; poštne prosto K 1.20) in „Zamorski otrok“ (cena 50 vin.; poštne prosto 60 vin.).

Na željo prevzame Družba izbiro in pošiljatev naravnost v bolnišnice. Vendar prosimo, da se nam obenem naznani, v katerem zgoraj imenovanih jezikov se časopisi ali brošure želijo. — Prosimo za obilno naročil.

Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, pred Škofijo.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

30 v, H. Kastelic 1 K, po nabiralniku 1 K 40 v, J. Anderlič 2 K, F. Kupčič nabral od dobrotnikov iz Celja 4 K 30 v, P. Golanšek, nabrala po nabiralniku 4 K, E. Korber 1 K 10 v, preč. g. J. Palir v zahvalo 2 K, preč. g. župnik I. Lovšin 5 K, in M. Lovšin 5 K v zahvalo, M. Rozman nabrala 7 K 34 v, M. Grebenc 1 K, J. Gerič v zahvalo 2 K, M. Guttermann nabrala 12 K, po Schwarzelmüller 1 K 20 v, T. Klinc nabrala 33 K, M. Dolšek 1 K 50 v, M. Baluh 1 K, A. Kot v zahvalo 8 K, S. Azman 2 K, N. N. 1 K, K. Jerončič 1 K, M. Raspor 40 v, M. Lah 2 K, J. Merjašič 40 v, M. Traven 1 K, N. N. 10 v, F. Pirc 1 K, J. Žitnik 2 K, po Devetak 10 v, N. N. 2 K, N. N. 1 K 30 v.

Za Klaverjev vinar: J. Petriček 40 v, F. Križnik 2 K, E. Lovinc 3 K, M. Arzenšek 60 v, M. Novak 1 K 20 v, M. Poljšek 60 v. R. Širca nabrala v tobačni tovarni 25 K.

Za „Otroško zvezo“ je bilo nabranih 17 K 69 v. Natančneje glej v „Zamorskem otroku“.

Za mašno zvezo: Poslano v Ljubljano od posameznih udov K 7, nabrano po: Fajfar A. 2 K, M. Žibret 8 K, N. N. 2 K, A. Krajnik 17 K, J. Hafner 5 K, N. Prašnikar 10 K, Sernak 5 K, F. Nosan nabrala 25 K, Virant 3 K, J. Szobocsan 12 K, K. Juhart 8 K, Dolžan 2 K, M. Rozman 12 K, preč. g. kurat J. Kosovel 2 K, M. Grebenc 5 K, A. Horvath 4 K, B. Dragoš 4 K, T. Klinc 7 K, K. Knoblehar 11 K, M. Gradišnik 4 K, A. Kot 24 K, J. Jenčič 8 K 50 v, H. Trobina 5 K, M. Muri 4 K, M. Devetak 4 K, M. Kostanjevac 5 K, Bradaska 8 K, M. Vidmar 5 K, Lap 2 K.

Za misijonsko zvezo: M. Bascha 50 v, nabrano po K. Petrič 5 K 60 v, T. Klinc 8 K, A. Koren 12 K 50 v.

Podporniški prispevki: M. Bascha 2 K, R. Dular 2 K, preč. g. župnik N. Zugelj 2 K, preč. g. župnik J. Meršolj 2 K 60 v, M. Kušar 2 K, Fr. Kušar 2 K, M. Šubič 2 K, preč. g. J. Zakotnik 3 K, A. Kavčič 3 K, M. Volavc 2 K, preč. g. župnik F. Kušar 4 K, preč. g. župnik J. Pfajfar 9 K.

Skupna vsota 841 K 8 vinarjev.

Poslano v predmetih: M. Klešnik štanjoli, M. Muri znamke in svetinjice, N. N. dve zapestnici, od več oseb rabljene znamke.

Vpisni listek za Mašno zvezo.

Št.	Ime in priimek udeleženca, ki se naj vpiše	Znesek
1		
2		
3		
4		
5		
6		
7		
8		
	Skupna vsota:	

Daritev sv. maše in vojni čas.

Milijoni naših vrlih mož se nahajajo sedaj na bojnem polju, dobro vedoč, kolikim nevarnostim gredo naproti in kako bo marsikdo izmed njih postal žrtev domovine. Vpišite jih torej v „**Mašno zvezo za Afriko**“, kajti na ta način se bodo ob vojnem hrupu in grmenju topov prav posebno udeleževali velikih milosti svetih maš. Občutili bodo sami učinke daritve in z njo združenih darov za misijone. Ako pa padejo na bojnem polju in zvedo njihovi sorodniki za to šele po dolgem času, o kako hvaležni bodo padli, ako jim bo kar pri njih vstopu v večnost Mašna zveza nudila tolažbo in pomoč!

Ta Mašna zveza obstoji iz **300 svetih maš**, ki se berejo vsako leto na namen udeležencev, **živih** kakor **mrtvih**, v kapeli sv. Petra Klaverja v Rimu, via dell' Olmata 16. Za sprejem v Mašno zvezo zadostuje **enkratni** prispevek v znesku **1 K za vsakega udeleženca**.

(Ta listič se naj odtrga in pošlje izpolnjen Družbi na naslov, kakor je naveden na 2. strani ovitka.)

Prijavni listek.

Podpisani želi, da se sprejmejo na drugi strani navedeni v „Mašno zvezo za Afriko“ in prosi za sprejemne slike. Denar za vpis in potne stroške (za vsakega udeleženca 1'05 K) sledi istočasno po poštni nakaznici — ali položnici — (je priložen v pisemskih znamkah.)

Ime (odpošiljatelja):

Naslov:

(Kar ne odgovarja, naj se črta!)